

belägen. V. ifrån, från vester. V. åt, i riktning åt vester. Vägen går i öster och v., i riktning från öster till vester. V-n, de vestliga trakterna, länderna (i motsats till Orienten, Österländerna). Den stora v-n, de vidsträckt västra delarne af Nordamerikanska Förenta Staterna. — Adv. I vestra delen, trakten. V. i Sverige. V. om, i vester från, t. ex.: V. om Upsala. V. ut, åt, mot vester.

VESTERHAFVET, n. sing. def. Atlantiska hafvet.

VESTERLANDET, n. sing. def. De vestra länderna (i motsats till Orienten, Österlanden).

VESTERLÄNSK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på de vestra länderna; i vester belägen. *De v-a hamnarne.*

VESTERVIKING, s. sing. Så kallades fordom vikingafärd vesterut eller i Vesterhafvet (åt England, Skottland, m. fl.).

VESTGÖTE, vä'stjö'te (i allmänhet: vä'sjöt'te), m. 3. pl. — *göter*. 1) En, som tillhörde de forna historiska Vestgötens folk. — 2) Innebyggare i Vestergötland, eller en som derifrån kommit. — 3) Gärdfarihandlande derifrån.

VESTGÖTESÄCK (uttalas i allmänhet: vä'sjöttesäck), m. 2. Se *Tvärsock*.

VESTIBUL, västiby'l, m. 3. (lat. *Vestibulum*) Förstuga.

VESTLIG, a. 2. 1) Som kommer ifrån vester. *V. vind, blåst, storm.* — 2) Som har riktning åt vester. *V. riktning, kurs.*

VESTLIGT, adv. 1) I vester. *V. belägen.* — 2) Åt vester. *Segla v.* — 3) Från vester. *Det blåser v.*

VESTNORDVEST, vä'stnordvä'st, m. sing. Två streck åt norden ifrån vester. Tecknas VNV.

VESTRA, adj. def. Se *Vestlig. V. vägen, kusten. V. sidan, kanten.*

VESTRINGSLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. En färglaf. *Parmelia Vestringii.*

VESTSYDVEST, vä'stjydvä'st, m. sing. Två streck åt söder ifrån vester. Tecknas VSV.

VESTVARTS, vä'stvärts, adv. Åt vester.

VESUVIAN, ---än, m. 3. En stenart, äfv. kallad *Idokras*.

VETA, v. a. o. n. 1. Pres. ind. *Vet*; pl. *Veta*. Impf. *Visste*. Imper. *Vet*. Sup. *Vetat*. Part. akt. *Vetande*. Saknar part. pass. 1) Hålla något för sant ur fullt tillräckliga grunder; äga visshet, kännedom om; vara underrättad om, känna. *Jag vet, att så är. Jag vet det. Han visste ingenting af hvad som passerat. Jag vet icke, hvar jag är, hvad jag skall göra, huru jag skall bete mig. Jag vet icke, hvad jag skall säga derom. Jag vet icke, huru det kommer till, men... Jag vet allt det der. Han vet hela hemligheten. Han vet vägen till S. Hela världen vet det. Den som visste, när det blir, om det lyckas. Han har lupit stor fara, utan att v. det. Den fintlighet jag vet att han har. Hvad vet ni derom? Jag vet ingenting så ljult som musik. Jag vet, när han var lika fattig som jag. V. sig skyldig. V. sig ha vännen. Jag vet intet annat fel med honom, än att han spelar. Jag vet ingen, som kan hjälpa oss. Det visste jag förut, det kunde jag förutse. V. sin skyldighet, känna och uppfylla den. V. hut, se *Hut*. Icke v. sig någon råd, se *Råd*. Jag vet, hvad jag säger, talar ej tanklöst. Ni bör v., att jag icke kan tillåta det, jag vill underrätta er om, att... I samma mening säges äfven: *Vet, att... ell. ni skall,**

*må v., att... Man bör v., att..., det bör anmärkas, att... Låta v., underrätta, t. ex.: Jag lät honom v., att han icke kan få det. Låt mig v., om något inträffar. Få v., blifva underrättad, t. ex.: Jag fick v. det för sent. När han fick v., att hon var död... Af hvem vet ni det? af hvem har ni fått höra det? Gud vet, att... säges, då man vill bedyra något, t. ex. Gud vet, att jag aldrig tänkt det, jag har, vid Gud, aldrig tänkt det. Gud vet, se vidare *Gud*. Jag visste väl det, jag kunde väl tro det. Hvem vet, om han icke till sluts blir en stor man, man kan ej så noga veta, om &c. Hvem vet, hvad som hända kan? eller blott: hvem vet? man kan ej så noga veta, huru det kan gå. I samma mening säges äfven ordspråkvis: Ingen vet, hvar haren har sin gång ell. löper. Tyst! nu vet jag, nu har jag hittat på, funnit det. Den lilla stugan, ni vet, som ni känner till. Vet ni (du) hvad? säges i början af en mening, för att väcka uppmärksamhet eller förhöja uttrycket, t. ex.: Vet ni hvad? jag reser i morgon. Vet ni hvad, jag börjar ledsna vid det der. I samma betydelse brukas äfven: *Vet ni*, antingen före eller efter det man yttrar, t. ex.: *Vet ni, det är osanning ell. det är osanning, vet ni.* (Fam.) *Jag vet hvad jag vet*, säges, när man vill låta förstå, att man fått kunskap om något, men icke vill närmare förklara sig. *En jag vet icke hvem*, en okänd eller obetydlig person. *Något jag vet icke hvad*, någonting som man icke kan göra sig reda för, en obestämd känsla, t. ex.: *Något jag vet icke hvad sade mig, att jag ej borde tro den mannen. Hvad vet jag?* uttrycker ovisshet, möjlighet, tvifvel o. s. v., t. ex.: *Han kan komma nästa år, han kan komma i morgon: hvad vet jag? Så mycket vet jag, att..., det vet jag med visshet, att... Efter hvad jag vet, så mycket jag vet, för så vidt jag vet, ell. det jag vet, talesätt, som vid negativa meningar uttrycka, att, i händelse förhållandet är annorlunda, man är okunnig derom, t. ex.: *Det fins ingen hemma, det jag vet. Har han kommit? Icke så mycket jag vet. Ingen, så vidt jag vet, önskar det.* — *V. af, veta, hafva sig bekant*, t. ex.: *Det vet jag icke af; jag visste af intet. Jag vill icke v. af något gräl, jag tål icke, tillåter icke något gräl. Jag vill ej v. af honom, vill icke ha med honom att göra; vill icke se eller tala med honom.* — *V. med sig*, hafva medvetande af något, som man sjelf gjort eller tänkt, t. ex.: *Jag vet intet ondt med mig, vet mig ej hafva gjort något ondt. Han visste med sig, att han var skyldig.* — *V. om, se Veta af. Vet han om det? Ej v. till sig, vara utom sig, t. ex.: Hon visste ej till sig för glädje.* — 2) Äga kunskaper, insigter. *Det är en man, som vet mycket. Han är ansedd för lärd, men han vet ingenting. Ingen kan v. allt.* — 3) Vara van, öfvad i något; hafva förmåga, skicklighet att göra något; förstå; kunna. *Han vet att umgås med folk. Han vet nog att draga sig ur spelet. Han vet att beherrska sig. Jag skall nog v. att tukta honom, skall nog v. att försvara mig. V. att lefva, förstå konsten att umgås med människor. Han vet icke bättre, har icke bättre vett. Skulle han icke v. bättre än så? — V-nde, part. akt. *Väl v. att...* emedan jag (han o. s. v.) väl vet (visste) att... *V. och viljande*, med vett och vilja. *Litet v., fånig.****

VETANDE, n. 4. 1) Hvad man vet. *Tala*